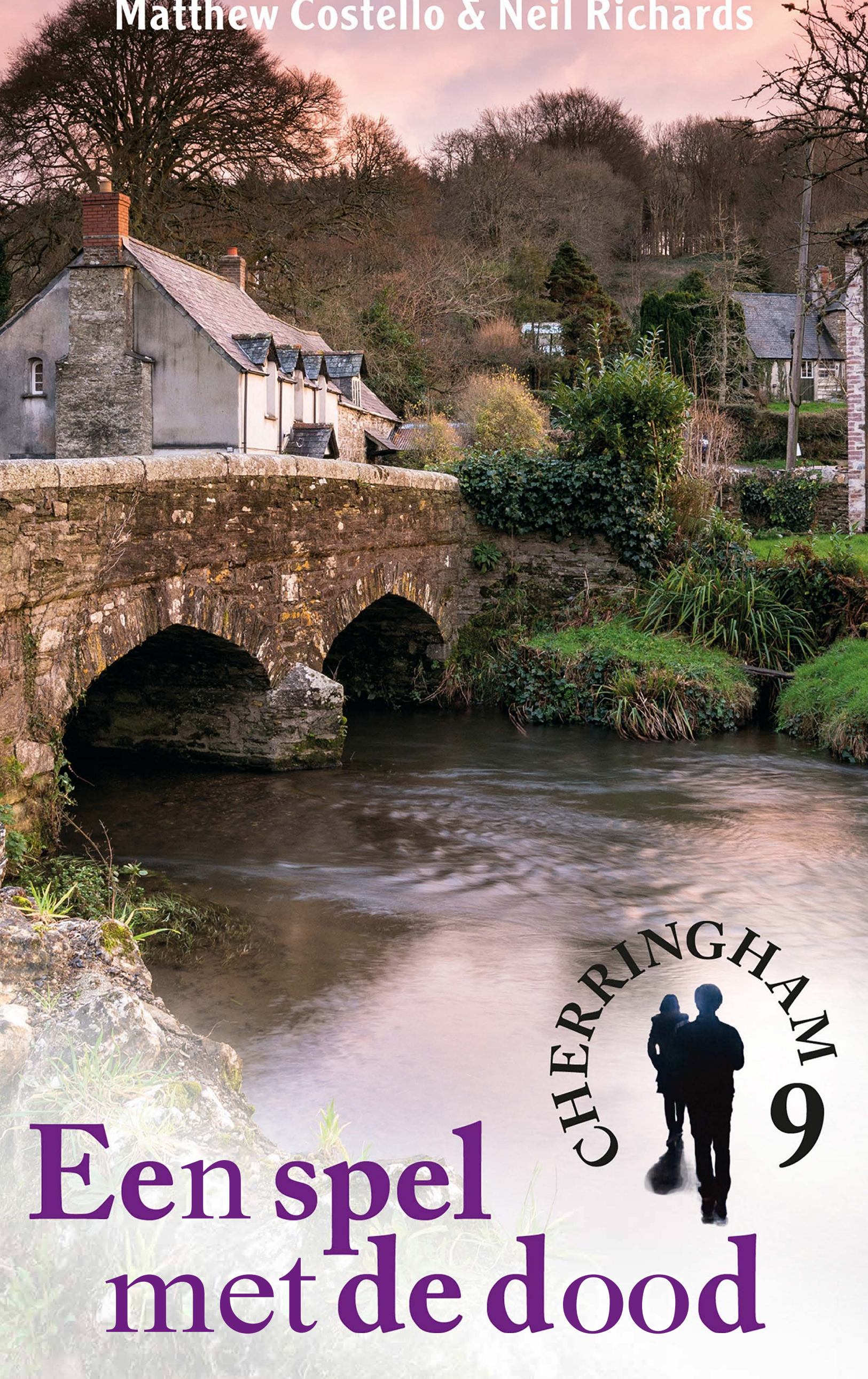

Matthew Costello & Neil Richards

Een spel met de dood

Matthew Costello en
Neil Richards

Een spel met de dood

Deel 9 in de Cherringham-serie

Vertaald door Peter de Rijk

DE FONTEIN

1. De hele wereld is een schouwtoneel

Het had geen moeite gekost om het verlaten theater binnen te komen. Het steegje aan de achterkant was niet zichtbaar vanaf de hoofdstraat en de vuilnisbakken bleken een gemakkelijk opstapje. De nieuwe kleedkamerramen waren niet goed gesloten sinds ze geplaatst waren.

Hij had alleen een schroevendraaier nodig om de grendel om te zetten en – *klik* – het raam ging meteen open.

Hij legde zijn benen over de vensterbank en sprong naar beneden.

Hij was binnen.

Hij bleef roerloos staan in het duister, zonder te ademen, en luisterde ingespannen naar het oude gebouw.

Niets.

Hij was alleen.

Hij pakte zijn zaklampje, knipte het aan en keek op zijn horloge: 22.00 uur. De repetities waren om negen uur afgelopen. Op dit tijdstip zou niemand het gebouw nog in gaan. Ze zaten nu allemaal in de Angel aan de overkant van de weg, waar ze hun tweede biertje al grotendeels ophadden.

Zolang hij geen geluid maakte, kon hij aan de slag gaan met wat hem te doen stond en om halfelf weer thuis zijn. Misschien had hij zelfs tijd om quasi-onschuldig even de pub in te duiken voor een biertje...

Hij glipte uit de kleedkamer de gang op. Om de een of andere reden leek de geur van verse verf hier 's nachts sterker.

Hij had de zaklamp nauwelijks nodig. Ook na de recente verbouwingen kende hij de indeling van de vertrekken en gan-

gen nog goed. Twee branddeuren, vervolgens de trap en nu was hij er.

In het auditorium, net onder het voortoneel.

Hij zwaaide met de zaklamp door de ruimte. Rijen puntgave nieuwe stoelen, die naar de achterkant van het theater opliepen totdat ze onder het balkon voor hem onzichtbaar werden. Hoge ramen aan de zijkanten, die een zwakke oranje gloed van de straatverlichting buiten doorlieten.

Hij zag het zachtgroene schijnsel van de bordjes van de nooduitgangen, en boven hem het smetteloze victoriaanse stucwerk. Harp spelende cherubijnen, de theatergoden die wijn dronken en vrolijk omlaagkeken.

Toen ik jong was, zag het er anders uit.

Hij dacht terug aan al die zaterdagochtenden dat hij en zijn andere vrienden uit Cherringham films hadden gekeken op het gammele oude scherm, terwijl ze ondertussen met popcorn gooiden en met elkaar dolden.

En naar de oudere jeugd keken die op de achterste rij zat te flikflooiën.

God, wat stonk het hier toen. Maar nu het Cherringham Little Theatre met al dat geld van de loterij was gestript en weer helemaal in de oude glorie was hersteld, was het een gebouw om trots op te zijn.

Zowel vanbinnen als vanbuiten gerenoveerd en voorzien van de nieuwste digitale geluidsapparatuur en lichtinstallatie. Een uitgebreid programma vol muziek, comedy en theater, dat tot ver in de lente zou duren.

En natuurlijk de Players, Cherringhams eigen amateurtoneelgezelschap, dat voor het eerste jaar drie producties had gepland.

Jammer dat de verwaande blaaskaken die het gezelschap leidden geen betere beslissingen konden nemen. Ze misten elk beoordelingsvermogen en hadden geen flauwe notie van iemands gevoelens.

Zijn woede welde weer op, maar hij maande zichzelf om kalm te blijven en zuchtte diep.

Er was geen reden om boos te zijn. Hij zou dit toch oplossen?

Daarvoor was hij tenslotte hier.

Hij liep de drie treden naar het podium op en glipte door de zwarte gordijnen de coulissen in. Hier had hij de zaklamp echt nodig. Geen enkel kiertje in de gordijnen waar een spoortje licht door kon komen.

Hij scheen met zijn zaklamp in het toneelplafond en kon de zware metalen balk zien die van links naar rechts boven het podium liep. Er hingen verschillende lichtkappen en schijnwerpers aan. Vanaf de balk liepen kettingen en touwen naar de achterkant van het podium, achter het decor.

Hij wist uit ervaring hoe zwaar de lichtkappen en spots waren. Er waren twee technici nodig om het licht te installeren, en veiligheid was daarbij een eeuwig mantra.

Je moest uiteraard voorkomen dat een lamp losraakte en op het toneel viel, en al helemaal tijdens een voorstelling. Een vol podium, acteurs onder de lichtbalk die zich op de voorstelling concentreerden, alert op cues. Ze zouden er zeker niet aan denken omhoog te kijken, ook al hoorden ze daar een geluid.

Vijf kilo – misschien zelfs tien – scherp metaal dat naar beneden donderde. *Dat werd knap pijnlijk.*

Nee. Niet alleen maar pijnlijk.

Mogelijk zelfs dodelijk.

In een opwelling stapte hij weer het podium op en liet zich op één knie zakken, met zijn gezicht naar het onzichtbare publiek.

‘Als het, met de daad, gedaan was, dan moest het maar snel gedaan zijn,’ zei hij met een stem die het hele theater leek te vullen.

Hij kon zich de rest van de voordracht niet herinneren.

Hij stond op en controleerde of hij de steeksleutel nog in zijn zak had. Daarna liep hij naar de stalen ladder aan de zijwand, stak de zaklamp in zijn mond en klom de lichtinstallatie in...

Ik zou dat deel moorddadig goed gespeeld hebben, dacht hij.

2. Op uw plaatsen

Graham Jones stond in de coulissen en voelde weer een druppel koud zweet over zijn rug rollen. Hij staarde naar het repetitiescript in zijn handen en probeerde de toespraak te onthouden, maar de woorden leken voor zijn ogen te dansen.

Hij keek naar de andere castleden op het podium voor hem. Die speelden hun rol allemaal moeiteloos, zelfs zonder hun scripts!

Wat was er toch met hem aan de hand? Waarom kon hij dat niet? Waarom was hij de enige die nog met het script in de hand speelde?

Al dat jargon. Doorloop. Cue. Changement.

Het berustte allemaal op een vreselijke vergissing.

Hij was geen actéúr. Hij had het nog nooit eerder gedaan. Hoe had hij ooit kunnen denken dat hij dit zou kunnen?

Hebzucht? Trots? Nee, liefde. Zo simpel was het.

Maanden geleden, toen de Players bij de aankondiging van de heropening van het theater een oproep deden voor nieuw talent, had Ellie, de barvrouw in The Ploughman, zich bij hen gemeld. En zij had de vrouwelijke hoofdrol gekregen!

Mooie Ellie, die het bier tapte en altijd zo lief naar hem glimlachte.

Die glimlach, die moet toch iets betekenen? dacht hij.

Hij had nooit de moed gehad om daar echt met haar te praten, want die pub zat altijd vol andere mannen... Nou ja, dat was natuurlijk logisch. Het was tenslotte een pub.

Maar als hij hier ook een rolletje kreeg, zou ze tijdens de vaste avondrepetities zeker een praatje met hem maken en hem leren

kennen, en dan zou ze hem leuk gaan vinden en misschien zelfs verliefd op hem worden...

Zijn fantasie ging altijd met hem op de loop...

En dan gingen ze trouwen en zij trok bij hem en zijn zoon in en dan leefden ze nog lang en gelukkig.

Daarom was hij naar de audities gegaan en had hij tot zijn verbazing inderdaad die rol gekregen en nu...

‘Hallo, Graham! Aarde aan Graham!’ klonk de schelle stem van de regisseur, Jez Kramer, vanaf het podium.

Graham keek op en zag tot zijn grote schrik dat Kramer en de rest van de cast hem op het podium met de armen over elkaar stonden aan te staren.

‘In godsnaam, Graham, wanneer hoor je nou eindelijk je cue eens?’

‘O, jeetje, sorry, ik...’

‘Kom nou niet met excuses, alsjeblieft zeg. Speel gewoon die veldwachter voordat we allemaal van schaamte door de grond zakken hier!’

‘O, oké. Ja...’

Graham haalde diep adem, beende het podium op en zocht zijn speelvlak, zoals hem was geleerd.

Oef, daarheen dus, dacht hij op het moment dat hij de kleine kringcirkel op de houten toneelvloer naast Jez ontdekte.

Hij ging erop staan en draaide zich naar de zaal toe.

‘Welaan, welaan,’ zei hij met zijn beste politiestem, ‘Ik hoor dat er een misdaad is gepleegd.’

‘Zeker weten, dames en heren,’ zei Jez, terwijl hij naar Graham wees. ‘Deze man is erop betrapt dat hij doet alsof hij acteur is!’

Even dacht Graham dat hij niet de juiste pagina voor zich had. Hij herkende die zin niet. Maar toen zag hij dat de hele cast in lachen uitbarstte. En hij hoorde zelfs gegriinnik en gelach achter de schermen.

Ze lachten hem allemaal uit.

Dit is zo oneerlijk, dacht hij. Maar toen lachte hij ook.

Jez Kramer was een pestkop. En Graham wist hoe hij met

pestkoppen om moest gaan. Hij had zijn hele leven al met die lui te maken. Zijn oplossing was om zich volledig aan hen over te geven, om harder om zichzelf te lachen dan zij om hem en zich simpelweg neer te leggen bij de vernedering.

Uiteindelijk raakten pestkoppen namelijk verveeld en kozen ze een nieuw slachtoffer.

Dat was tenminste het idee.

Hij zag hoe Jez dichterbij kwam en een arm om zijn schouder sloeg. Graham kende dit gebaar maar al te goed. Voor de anderen zou het een kameraadschappelijke verzoening lijken. Maar hij wist dat het in feite manipulatieve onderwerping was.

‘Graham, Graham, Graham,’ zei Jez op vleierende toon. ‘Wat moeten we toch met jou?’

‘Ik weet het niet, Jez,’ zei Graham.

‘Misschien moeten we je op een raket zetten en naar het podium schieten?’

‘Dat zou grappig zijn,’ zei Graham. ‘Maar dan zul je me er waarschijnlijk ook weer af moeten schieten.’

Hij zag Jez lachen. Maar hij zag ook dat Jez nauwkeurig observeerde of Graham hem niet in de maling nam.

‘Heel goed, Graham,’ zei hij. ‘Maar toch nog een heel klein opmerkinkje: vergeet niet je tekst tot de acteurs te richten, en niet tot het publiek.’

‘Ja, ja. Natuurlijk.’

‘Jij bent de plaatselijke veldwachter, Graham, die naar het buitenverblijf van Lord en Lady Blake hier geroepen is.’

Jez gebaarde naar de andere twee acteurs, Helen Edwards en Ambrose Goode. Graham knikte naar hen en zag tot zijn geruststelling dat ze hem glimlachend aankeken. Helen en Ambrose waren van de oude stempel. Geen nieuwkomers, zoals Jez.

Hij beseftte dat Jez nog steeds aan het woord was en probeerde zich weer op hem te concentreren: ‘...om de verdwijning van een uiterst kostbare parel te onderzoeken.’

‘Ja, ja, sorry, Jez.’

‘En vergeet vooral niet dat dit een serieuze whodunit is, schat, geen dijenkletserklucht.’

Jez stapte achteruit. Hij leek ervan overtuigd dat Graham de boodschap begrepen had.

‘Weet je wat, Jez,’ zei Ambrose, ‘waarom laat je hem niet in plaats daarvan links het toneel opkomen? Dan kun je hem gewoon een knikje geven als hij je cue mist.’

Graham zag hoe Jez de suggestie van de acteur overwoog.

‘Uitstekend idee, Ambrose!’ zei hij. ‘Briljant zelfs. Misschien moet jij dit stuk regisseren.’

Het ontging Graham niet dat de sfeer op het toneel steeds ijziger werd.

‘Nou, dat was ook het geval, hè,’ merkte Ambrose bozig op, ‘totdat jij...’

‘Podium links wordt het dus,’ zei Jez, hem negerend.

‘Podium links?’ zei Graham.

‘Ja, Graham,’ zei hij, naar de zijkanten wijzend. ‘Het tegenovergestelde van podium réchts. God. Gewoon daar dus.’

Graham knikte. Het leek eenvoudig genoeg – maar zou dat geen problemen opleveren met de... hoe heette dat ook alweer? Hoe ze allemaal op het podium stonden...

O ja, de positionering, dat was het.

‘Weet je het zeker?’ zei hij. ‘Moeten we niet alle posities veranderen voor het einde van de scène? En hoe zullen we...’

‘Laten we het daarover hebben als we zover zijn, ja?’ zei Jez. ‘Neem allemaal je plek in, we hebben vanavond al genoeg tijd verspild en ik heb nog een tamelijk belangrijke conferencecall straks waarvoor ik thuis moet zijn, *capice?*’

Graham beende naar de overkant van het podium en zag ondertussen dat Helen snel haar duim tegen hem opstak en met haar lippen twee woorden vormde: ‘Gaat het?’

Hij knikte bevestigend.

Ook al kon ze soms nogal wat pretenties te hebben, ze leek altijd te begrijpen wat hij doormaakte.

Terwijl hij in de coulissen op het toneel uitkeek, liep Jez de scène nogmaals door. Hij volgde de tekst in zijn script, en nu naderde het moment dat hij zelf op moest, volgens de gele markerings in het script.

Dat moment kwam steeds dichterbij, en nu klonken de magische woorden van Helen zelf: 'Als de Parel van Bombay werkelijk gestolen is, zullen we die schande nooit meer te boven komen!'

Hij stapte zelfverzekerd het podium op en liep met grote passen naar Jez toe.

Geen slechte entree, dacht hij. Helemaal niet slecht...

Hij was nu vlak bij hem en de regisseur stapte naar achteren om hem de ruimte te geven.

Graham zocht gauw naar zijn speelvlak maar herinnerde zich al snel dat dat moest wijzigen nu hij van links kwam; ze moesten hem een nieuwe plek geven.

Hij zag dat Helen hem bijna onmerkbaar toeknikte, met een stiekem lachje. Met hernieuwd zelfvertrouwen wendde hij zich tot Lord Blake, waarbij hij zich helemaal de plaatselijke bromsnor voelde die hij speelde.

Hij haalde diep adem en hoorde zijn tekst door het theater galmen: 'Welaan, welaan. Ik hoor dat er een misdaad is gepleegd.'

Hij wachtte op het antwoord van Lord Blake. Maar dat antwoord kwam nooit. In plaats daarvan hoorde hij aan het tooneelplafond boven zijn hoofd een ketting wegglijden.

Hij keek verbaasd op en zag dat een van de zware schijnwerpers vanuit de duisternis op hem afkwam.

Graham wilde wegstappen, maar was te laat.

De schijnwerper sloeg tegen zijn schouder aan en hij viel op de grond, terwijl er een onvoorstelbare pijnscheut door zijn lichaam trok.

Toen Graham twee dagen later in het ziekenhuis zijn ogen opende, was dat het enige wat hij zich kon herinneren van zijn laatste repetitie voor *De gestolen parel*.

Zijn plannen voor Ellie, voor zichzelf en zijn leven als politieagent vernietigd door een ongeluk.

En dit was een van zijn eerste gedachten toen hij in het ziekenhuisbed wakker werd: het was toch zeker een ongeluk?

3. Een uitstapje naar het theater

Jack parkeerde zijn Austin-Healey Sprite achter de dorpskerk van Cherringham en liep over het paadje dat over het kerkhof voerde naar de hoofdstraat.

Hij zag dat de bomen tussen de graven al vol roze en witte bloesem zaten en bleef zich erover verbazen hoe ongelooflijk mooi sommige delen van Cherringham waren. Zoals je je een Engels dorp in een sprookjesboek voorstelde.

Ondanks de stralende zonneshijn was hij blij met zijn winterjas: er stond een bitterkoude wind. De kou – en de bloesem – voerden hem weer even terug naar zijn tijd als aspirant-agent in Manhattan.

Hij dacht aan de voorjaarsochtenden in Central Park waarop hij zijn gehandschoende handen tegen elkaar aan moest slaan om warm te blijven, zijn ademwolk die in de lucht bleef hangen, koffie- en donutaroma's die zich vermengden met de geur van maartse bloemen.

Dat was toen, en dit is nu, dacht hij, terwijl hij het trottoir op stapte en langs Sarahs kantoor naar het dorpsplein liep.

Alles verandert.

Hij passeerde de pub Huffington's en het hotel en bleef staan bij het pas gerenoveerde Cherringham Little Theatre. Hij bekeek het gebouw, dat stijlvol wit en grijs was geschilderd. Stalen deuren met spiegelglas. Een retrobord onder het victoriaanse schuine dak.

Een hele transformatie.

Bij zijn eerste bezoek aan het dorp was het oude gebouw dichtgetimmerd en waren de luiken van de ramen gesloten. Een

vergeten overblijfsel uit de tijd dat dorpingen nog films, shows en toneelstukken bezochten. Een slachtoffer van de komst van de tv en snel internet.

Maar nu leek de bevolking weer meer belangstelling voor livevoorstellingen te krijgen. De vraag naar echte beleving groeide. Daarom was er geld ingezameld, de bouwvakkers waren aan de slag gegaan en er was personeel aangesteld. En nu zou Cherringham over een maand weer een echt theater hebben, zo had hij in de plaatselijke krant gelezen.

Op de openingsavond zouden de Cherringham Players een toneelstuk opvoeren, zoals aangekondigd op de posters aan de voorzijde van het gebouw: *De gestolen parel – een klassiek mysterie – gastregisseur – de internationaal vermaarde Jez Kramer!*

Natuurlijk had Jack het afgelopen jaar toneelstukken bezocht, en zelfs een korte opera in het dorps huis, maar dat telde niet. Dit was het echte werk. De showbusiness had nu ook de Cotswolds bereikt!

Hij duwde de statige nieuwe deuren open en liep de foyer in. Er leek niemand aanwezig.

Maar even later zag hij hoge dubbele deuren openslaan die naar de zaal leidden en kwamen Sarah en haar moeder Helen naar hem toe.

‘Hoi, Jack,’ zei Sarah.

‘Sarah.’

Helen gaf hem een kus op beide wangen.

‘Ik ben zó blij dat je er bent, Jack, echt reuze.’

Over Helens schouder zag Jack dat Sarah naar hem glimlachte. Ze had hem er vaak mee geplaagd dat Jack in leeftijd niet veel scheelde met haar moeder, en had geopperd dat zij misschien een detectiveduo moesten vormen.

Maar leeftijd speelde geen rol. Hij mocht Helen graag. Maar met haar typisch Engelse beleefdheid behoorde ze toch tot een andere generatie als hij, terwijl hij zich bij Sarah gewoon... op zijn gemak voelde.

En nu ze in aardig wat zaken hadden samengewerkt, kenden ze elkaar inmiddels goed.

‘Ik ben blij dat ik kan helpen, Helen,’ zei hij. ‘En ik moet zeggen dat het theater er prachtig uitziet.’

‘Dat kun je wel zeggen, toch? Laten we de grand tour doen,’ zei ze, terwijl ze haar arm om de zijne sloeg en op gedempte toon eraan toevoegde: ‘Dan kunnen we alles tot in detail bespreken voordat de anderen komen.’

En zo liepen ze het theater binnen.

Jack roerde in zijn thee en leunde achterover in de versleten leren clubfauteuil bij de nagebouwde open haard.

Hm, zo’n stoel zou ik graag op de Grey Goose hebben, dacht hij.

Hij glimlachte naar Helen en Sarah die naast elkaar op een diepe bank met kussens zaten. Helen had niet meer dan een paar lampen aangedaan, zodat het podium een gezellige uitstraling had, niet wezenlijk verschillend van de zitkamer in een landhuis, die dit decor volgens hem moest voorstellen.

‘Nou,’ zei hij, ‘ik ben reuzebenieuwd naar de eerste voorstelling. En ik beloof dat ik kaartjes zal kopen.’

Hij zag Helen knikken en glimlachen.

‘Maar wat zijn dan die details die we moeten bespreken, Helen? Sarah wilde het me niet vertellen en zei dat ik die zelf moest vernemen.’

‘Uit de eerste hand, hè?’ zei Helen lachend.

‘Zoiets,’ zei Jack, en hij dronk van zijn thee.

Helen keek intussen theatraal het podium rond om zich ervan te verzekeren dat ze nog steeds alleen waren. Ze begon: ‘We worden aangevallen, Jack.’

‘Wij?’

‘De Cherringham Players! Iemand wil ons weg hebben, en ik vrees dat diegene koste wat kost zijn doel wil bereiken.’

Jack keek Sarah aan: is dit echt?

Hij zag haar met een ernstig gezicht knikken. Helen mocht graag wat overdrijven in haar verhalen, maar Sarah meende blijkbaar dat dat nu zeker niet het geval was.

‘Sinds we met de repetities van *De parel* zijn begonnen, gebeurt hier de ene na de andere ramp. Voedselvergiftiging, in-

braken, ziekte, diefstallen, ongelukken – ik heb nog nooit zo'n productie meegemaakt. En nu zit ook nog die lieve Graham Jones tot aan zijn nek in het gips. Letterlijk! Ik weet zeker dat je er alles over gehoord hebt.'

'En je denkt niet dat dat toeval is?'

'Hoe kan een spot toevallig op iemands hoofd vallen?'

'Spot?' zei Jack.

'Podiumlamp, je weet wel, een schijnwerper, zo'n ding!'

Ze wees boven haar hoofd en Jack volgde haar blik. Nu hij zag hoe groot die lampen daar waren, begreep hij waarom Graham nog steeds in het ziekenhuis lag.

De man mag van geluk spreken dat hij niet dood is.

'Dat zal hard aangekomen zijn,' zei hij. 'Was je hier?'

'Op het podium met die arme kerel. Het was verschrikkelijk. Gelukkig was de ambulance snel ter plekke en konden ze hem morfine toedienen.'

'Heb je het zien gebeuren?' vroeg Jack.

'Wij allemaal,' zei Helen. 'Niet dat er echt iets te zien was. Die lamp... viel gewoon naar beneden. Maar nu komt het. Die hele lichtinstallatie is gloednieuw, van de beste kwaliteit. Hoe kan zo'n grote spot dan zomaar op het podium vallen?'

Jack haalde zijn schouders op: 'Misschien is dat juist het probleem. Nieuwe installatie, kinderziektes, personeel dat haast heeft. Het zou niet de eerste keer zijn –'

'Onzin!'

Jack zweeg even.

'Hoe zit het met de politie? Wat vindt die ervan?'

'O, we hebben de politie er niet mee lastiggevallen,' zei Helen. 'Alan Rivers, onze onverschrokken plaatselijke diender? Lieve hemel, ik heb ooit zijn handje nog vastgehouden op de peuterspeelzaal, als de oudere meisjes hem bang maakten...'

'Ik denk dat dat nog steeds het geval is, mam,' zei Sarah, en ze knipoogde tegen Jack.

Helen lachte.

Mooie timing, Sarah, dacht Jack. Wat humor om je moeder een beetje te kalmeren.

‘Oké. Dus niemand heeft de politie ingeschakeld. En hoe zit het met al die andere incidenten?’

‘Als je die op zich bekijkt, lijken ze niet veel voor te stellen, totdat die lamp op het toneel viel,’ zei Helen. ‘Maar als je ze allemaal optelt, klopt het gewoon niet. Voor mij niet, tenminste.’

Jack keek naar de twee vrouwen tegenover hem. Als Helen daar alleen had gezeten, was hij misschien sceptisch geweest. Maar Sarah vond duidelijk ook dat hij dit moest horen.

Alsof ze zijn gedachten kon lezen zei ze: ‘Er is nog iets wat mijn moeder niet heeft genoemd, Jack...’

Hij zag Sarah naar haar moeder kijken – vroeg ze toestemming? – en wachtte.

‘Sarah, je weet hoe ik over de hele toestand denk,’ zei Helen. ‘Roddels. Kletspraat.’

‘Ik denk dat het zeker relevant is,’ zei Sarah.

‘O, oké, ga dan maar verder,’ zei Helen.

‘Nou,’ zei Sarah, ‘in het dorp wordt gezegd dat de eigenaar van het theater – Andy Parkes, een plaatselijke aannemer – een grote fout meent te hebben gemaakt door de renovatie door te zetten. Hij gelooft dat hij het theater had moeten slopen en er flats had moeten neerzetten, gezien de marktomstandigheden.’

‘Zulke dingen gebeuren nu eenmaal,’ zei Jack. ‘Maar nu kan hij niet veel meer doen, toch?’

‘Dat is het hem juist; blinkbaar wel dus,’ zei Sarah. ‘Als het theater in het eerste jaar niet kan aantonen dat het “een geloofwaardig businessplan” heeft, kan hij de huurovereenkomst ontbinden en het gebouw opeisen.’

‘Zo zeg, dat zijn echte kleine lettertjes,’ zei Jack. ‘Wie heeft dat laten passeren?’

‘Ik noem niet graag namen, Jack,’ zei Helen, ‘maar helaas gaat het om onze voorzitter, Ambrose Goode. Hij leidt het theater al jaren en heeft allerlei producties met veel succes geprogrammeerd, maar de laatste tijd...’

‘Ambrose wordt wat ouder, Jack, en hij lijkt niet bereid in te zien dat hij niet meer zo scherp is,’ zei Sarah.

‘Dat is nog zacht uitgedrukt,’ zei Helen.

‘Hij stond erop zelf te onderhandelen over het huurcontract en pas nadat het was ondertekend, hebben de andere vennoten de terugverkoopclausule gezien,’ merkte Sarah op.

‘Aha,’ zei Jack. ‘Dus omdat Ambrose een beetje... labiel is, hebben jullie de beroemde regisseur Jez Kramer de opdracht gegeven?’

‘Pff,’ zei Helen. ‘Dat heeft het bestuur beslist. Hoe minder er over hem wordt gezegd, hoe beter, als je het mij vraagt.’

‘Ambrose en Jez zijn het niet helemaal eens,’ zei Sarah.

‘De man heeft de hele productie vergiftigd,’ zei Helen. ‘Hij, en zijn ego. En hij kan ook ontzettend gemeen zijn!’

‘Een deel van de cast is zelfs weggelopen,’ zei Sarah.

‘Iedereen met een beetje verstand,’ zei haar moeder. ‘En het resultaat is dat de rest elkaar voortdurend in de haren vliegt.’

Hier zitten geen fans van Jez Kramer, dacht Jack.

‘Maar goed, hij kan onmogelijk de verantwoordelijke zijn,’ zei Helen.

‘Want?’

‘Nou, het lijkt me niet echt in zijn belang, hè?’ zei Helen. ‘Hij wordt goed betaald voor zijn reputatie als publiekstrekker.’

‘Goed. Even terug dan naar de aannemer, Andy Parkes. Denk je dat hij de show saboteert zodat de Players falen en hij het gebouw terug kan krijgen?’

Hij zag dat Helen Sarah smekend aankeek. Ze wilde zich er duidelijk niet over uitspreken.

‘Ik denk dat mijn moeder dat zeker mogelijk acht,’ zei Sarah.

‘Niet dat ik daarvoor enig bewijs heb. Maar toch...’ zei Helen.

‘Oké,’ zei Jack. ‘Nou ja, het is een theorie. Een motief in elk geval.’

‘Denk je?’ zei Sarah.

‘Zeker.’

‘Wat gaat er nu gebeuren?’ vroeg Helen.

Jack haalde zijn schouders op: ‘Ik hou van dit kleine theater. Als relatief nieuwe inwoner van Cherringham wil ik dat het een succes wordt.’

Helen straalde.

‘Dank je.’

‘Om te beginnen gaan we op zoek naar een modus operandi. Kun je me precies vertellen wat er gebeurd is en me laten zien hoe die lichtinstallatie werkt?’

Jack stond op uit zijn zo comfortabele stoel en liep de coulissen in.

Terwijl Jack achter het podium onderzoek deed, zat Sarah op de bank op haar laptop te werken.

De vorige dag had ze de hele middag van een klant feedback gekregen over een website die ze had gebouwd, en nu moest ze proberen aan zijn wensen tegemoet te komen.

Daar kwam bij dat ze hoogtevrees had en er niet aan moest denken om samen met Jack via de smalle ladder de lichtinstallatie in te klimmen.

Zodra ze zich ervan verzekerd had dat hij goed gezekerd was, had ze hem maar al te graag aan zijn lot overgelaten.

Het afgelopen halfuur had ze kunnen horen hoe hij achter het podium op metaal tikte, de ladder op en af ging en aan kettingen trok.

Had hij ooit een misdaad onderzocht in een Broadwaytheater, op – hoe noemden ze dat ook alweer? – The Great White Way?

Hij leek zich zeker op zijn gemak te voelen in het theater.

Maar afgezien van Jacks getik en gebonk om van alles te controleren was het stil in het gebouw. Een oase. Haar moeder was ook naar huis geroepen, dus eigenlijk zat ze hier – midden in de zogenaamde salon van Lord en Lady Blake – helemaal op haar gemak.

Ik zou hier vaker moeten komen, dacht ze. Zoals het er in *Downton Abbey* aan toegaat.

Ze hoorde Jack de ladder weer af komen en even later kwam hij het podium op, terwijl hij zijn handen afveegde aan een oude lap.

‘Heb je iets gevonden?’ zei ze.

‘Misschien,’ zei hij.

Sarah had geleerd geduldig te zijn als Jack de tijd nam om van alles uit te zoeken, maar ze had het er moeilijk mee als hij dat met opzet leek te doen.

Bijna plagerig...

Hij stond nu midden op het podium en tuurde naar de duisternis boven zijn hoofd.

‘Ja, dat zou moeten werken,’ zei hij, alsof hij tegen zichzelf praatte.

Hij draaide zich naar haar toe.

‘Het zit zo: ik wil iets uitproberen.’

Sarah wachtte af.

‘En het kan gevaarlijk zijn. Misschien heb ik het verkeerd. Ik zou er veel schade mee kunnen veroorzaken. God, het kan wel duizend dollar kosten. Misschien wel meer. Maar het is een experiment dat ons misschien iets kan vertellen.’

‘Laten we het dan uitvoeren,’ zei ze. ‘Wat het ook mag zijn.’

‘Wat een vertrouwen! Geweldig,’ zei hij. ‘Ik wil dat je het podium verlaat en daar tussen de stoelen gaat staan, een paar rijen naar achteren.’

‘Je maakt toch geen grapje, Jack?’

‘Helemaal niet.’

Ze liep via het trapje aan de voorkant van het podium naar rij D, draaide zich om en keek hem aan.

‘Nu mag je je niet verroeren. En als iemand het theater binnenkomt, slaak je een kreet. Zo hard mogelijk. Oké?’

‘Oké.’

‘We zitten namelijk niet op nog meer ongelukken te wachten.’

Ze zag Jack een paar seconden achter het podium verdwijnen en in de coulissen weer tevoorschijn komen. Hij stond met zijn armen over elkaar.

‘Oké...’ zei hij, terwijl hij heel langzaam sprak. ‘Nu moet je me precies zeggen op welk moment een van die zware lampen op het toneel moet vallen.’

‘Echt?’

‘Echt.’

‘Weet je dat zeker?’

‘Heel zeker.’

Nu begreep ze waarom hij haar had gevraagd tussen de stoelen in de zaal te gaan staan. Maar hoe kon hij dit experiment met succes uitvoeren?

‘Wat dacht je van...’ – Sarah wachtte – ‘nu!’

En op het moment dat ze dat riep, viel er een enorme zandzak als een steen omlaag uit het plafond en belandde met een enorme plof op het podium.

Het leek wel magie.

Ze keek naar Jack. Hij was geen centimeter opgeschoven en leek behoorlijk tevreden met zichzelf.

‘Jeetje,’ zei ze.

‘Best goed, hè?’

‘Wat is er met die lamp gebeurd?’ vroeg ze. ‘Dat zou leuk geweest zijn.’

‘Ik maakte maar een grapje over die lamp,’ zei Jack. ‘Ik was meteen al van plan een zandzak te gebruiken. Die heeft hetzelfde effect bij een demonstratie.’

Ze klom weer op het podium en ging bij de zandzak staan. Jack kwam bij haar staan.

‘Nou, vertel me eens hoe je dat hebt gedaan, meneer Houdini.’

‘Op dezelfde manier als de moordenaar,’ zei Jack, terwijl hij een dun koord in zijn hand omhooghield. ‘Ik heb alle veiligheidsclips losgemaakt en de ketting vervangen door dit koord, aan een schuifknoop. Die heb ik ergens achter het podium vastgemaakt.’

‘Dus hij kon gewoon het juiste moment kiezen om aan het koord te trekken en dan zou die lamp op het podium vallen?’

‘Jawel. En niemand zou zelfs maar gezien hebben dat hij dat deed.’

‘En er is ook geen bewijs achtergebleven.’

‘Slim, hè?’

‘Maar wacht even, Jack... je zei “moordenaar”. Graham Jones is niet dood.’

‘Maar dat is dan ook alles. Als ik gelijk heb, was dat mis-

schien toch wel de bedoeling. De timing was verkeerd, of iets dergelijks. Maar degene die dit gedaan heeft, speelt het keihard. En we moeten hem beslist opsporen.'

'Voordat er iemand sterft?' zei Sarah.

'Precies,' zei Jack.

E-book juli 2023

Dit is het negende deel in de Cherringham-serie.

Oorspronkelijke titel *Playing Dead*

Oorspronkelijke uitgever -be, het e-bookimprint van Bastei Entertainment

Copyright © 2014 Bastei Lübbe AG, Keulen

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Peter de Rijk

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN e-book 978 90 261 6807 9

ISBN luisterboek 978 90 261 6808 6

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.